

Bernat de Ventadorn

Non es meravelha s'eu chan

Non es meravelha s'eu chan
Melhs de nul autre chantador,
Que plus me tra.l cors vas amor
E melhs sui faihz a so coman.
Cor e cors e saber e sen
E fors' e poder i ai mes.
Si.m tira vas amor lo fres
Que vas outra part no.m aten.

Ben es mortz qui d'amor no sen
Al cor cal que dousa sabor !
E que val viure ses amor
Mas per enoi far a la gen
Ja Domnedeus no.m azir tan
Qu'eu ja pois viva jorn ni mes.
Pois que d'anoi serai mepres
Ni d'amor non aurai talan.
Per bona fe e ses enjan
Am la plus bel' e la melhor.
Del cor sospir e dels olhs plor,
Car tan l'am eu, per que i ai dan.
Eu que.n posc mais, s'Amors me pren,
E las charcers en que m'a mes,

No pot claus obrir mas merces,
E de merce no.i trop nien

Aquest' amors me fer tan gen
Al cor duna dousa sabor :
Con vez mor lo jorn de dolor
E revió de jai outras cen.
Ben es mos mals de bel semblan,
Que mais val mos mals qu'autre bes !
E pois mos mals aitan bos m'es,
Bos er lo bes apres l'afan.

Ai Deus car se fosson trian
D'entrels faus li fin amador,
E.lh lauzenger e.lh trichador
Portesson corns el fron denan
Tot l'aur del mon e tot l'argen
I volgr'aver dat, s'eu l'agues,
Sol que ma domna conogues
Aissi com eu l'am finamen.

Cant eu la vei, be m'es parven
Als olhs, al vis, a la color,
Car aissi tremble de paor
Com fa la folha contra.l ven.
Non ai de sen per un efan,
Aissi sui d'amor empres !
E d'ome qu'es aissi conques,
Pot domn' aver almorna gran.

Bona domna, re no.us deman
Mas que.m prendatz per servidor,
Qu'e.us servirai com bo senhor,
Cossi que del gazardo m'an.
Ve.us m'al vostre comandamen,
Francs cors umils, gais e cortes
Ors ni leos non etz vos ges,
Que.m aucizatz, s'a vos me ren.

A Mo Cortes, lai on ilh es,
Tramet lo vers, e ja no.lh pes
Car n'ai estat tan lonjamen.

No és meravella si el meu cant

No és meravella si el meu cant
val més que el de cap cantador,
car al meu cor el guanya amor,
i al seu poder, fidel roman.
Cor, cos, saber i enteniment,
coratge i força, jo hi he mes.
Fora l'amor no m'atreu res,
cap envit no m'és escaient.

Ben mort deu ser qui amor no entén
o al cor no n'ha cap dolç sabor.
Car, què val viure sens valor
sinó per entristar la gent?
Que Déu no em deixi viure, quan
del desamor sentís el pes,
o a midons no fos ben sotmès
el meu amor sempre anhelant.

De la més bella, sedejant
i amb fe lleial cerco el favor.
Ploro i sospiro. Quin temor
m'esquinça d'estimar-la tant!
Què més puc fer si amor m'encén

i d'aquest càrcer on sóc pres,
no en puc eixir, si no mercès
a pietat que ella no sent?

D'aquesta amor sóc molt sofrent,
però és tan dolç el seu sabor
que cent cops moro de dolor
i joiós revisc altres cent.
El meu mal té molt bell semblant
i val talment un bé palès,
car si em fereix, em deixa il·lès
per a saber-lo anar servant.

Ah, si pogués tot ver amant
ser discernit de falsador,
i el llausenger i el traïdor
portessin banyes al davant!
Tot l'or del món i tot l'argent,
jo els donaria, ben després,
si amb mi, que sóc d'amor corprès,
midons volgués ser benevolent.

Quan jo la veig, el meu turment
em surt pels ulls i la color,
car així tremo de paor
com fa la fulla contra el vent.
No tinc pas més seny que un infant,
tant mon amor em té malmès.
Doncs si midons així m'ha ullprès,
per què no escolta més mon plant?

Dama gentil, sols us deman
que m'accepteu de servidor.
Jo us serviré com bon senyor.
Cap guardó no seré esperant.
Estic al vostre manament
amb cor humil gai i cortès;
no sóc lleó ni ós muntès
perquè m'occiu com a ells, talment.

Allà on es troba el meu Cortès
aquest vers meu serà tramès.
Si en sóc tan lluny, no és mancament.